

podle § 358:11 v. tr. ř. a mohl by žalobce z této příčiny potíratí rozsudek jenom odvoláním podle §§ 332 a 333 iv. tr. ř.

Pokud jde o případ, jenž jest předmětem přítomné zmatečné stížnosti na ochranu zákona, nepatří přečin podle § 594 v. tr. z. k oněm přečinům, u nichž by vzhledem k svrchu uvedenému soud podle § 87 v. tr. z. a ztrátu hodnoty bezpodmínečně uzaťati musil; posouzení, zda voj. stavovské a služební zřetel zde nebrání tomu, aby pachatel svoji hodnotu podržel, jest zde ponechána volnému uvázení soudu, a dospěl-li soud k tomuto názoru, nelze v tom spatřovati vykročení z jeho práva měniti nebo zmírňovati trest; kdyby šlo o rozsudek první stolice, mohl by tudíž žalobce rozsudek z této příčiny potíratí jen odvoláním, ne však zmatečnou stížností, ježto ve výroku takovém vzhledem k svrchu řečenému by nebylo lze spatřovati zmatek podle § 358:11 iv. tr. ř.

Poněvadž zde tudíž mejde o porušení zákona, jehož se zmatečná stížnost na ochranu zákona s poukazem na uvedený zmatek dovolí/va a cestou zmatečné stížnosti na ochranu zákona možno podle § 376, odst. 1. v. tr. ř. jen přezkoumati porušení nebo nesprávné užití zákona nebo na nich spočívající usnesení nebo postup soudu, ne však výsledky volného uvázení soudcovského, slušelo stížnost vzhledem ku svrchu uvedenému podle § 378, odst. 1. v. tr. ř., jako neodůvodněnou zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího vojenského soudu ze dne 3. března 1923, čj. P. 656-22.

Ivan Jurecký:

Výřah z rozhodnutí Najvyššieho súdu Československej republiky vo veciach trestných.

Pre pokus trestného činu, ktorého trestná sadzba podľa zvláštnej časti trestného zákona je žalár, v prípade upotrebenia §-u 92 Trz. môže byť vymeraný len trest peňazítý.

(veta 1. §-u 49 Trzn. odst. 1. §-u 470. §§ 65. 66. 92. Trz. bod 2. §-u 385. Trpp.)

Najvyšší súd

vyniesol nasledovný

rozsudok:

Následkom oznámenej zmatečnej sťažnosti, z dôvodu zmatečnosti, uvedeného v bode 2. §-u 385. Trpp. čo do trestu, vymeraného obžalovanému, zrušujú sa rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa, a tento obžalovaný odsudzuje sa upotrebením §-u 92. Trz. a v smysle §-u 102 Trz.

a) pre prečin pokúsenej krádeže na základe vety 1. §-u 49. Trzn. upotrebením §-u 66. Trz. na peňažitý trest v obnose tritisíc (3000) korún, —

b) pre prečin podplatenia na základe odst. 1. §-u 470. Trz. na jedentisíc (1000) korún, jako na hlavný, a na päťsto (500) korún, jako na vedľajší trest peňažitý. Peňažité trestu vo výške 3000 a 500 korún zaplatené majú byť u štátneho zastupiteľstva za 15 dní, — počítaných odo dňa vyhlásenia alebo doručenia tohoto rozsudku obžalovanému pod farchou exekúcie, a v prípade nedobytnosti na základe §-u 53. Trz. premenené majú byť, a síce 3000 korún na jedonstopäťdesiat (150) dní, a 500 korún na dvadsaťpäť (25) dní. Naproti tomu trest peňažitý v obnose 1000 korún prozatýmnou a vyšetrovacou väzbou, trvávajúcou od 9. septembra 1920 do 29. októbra 1920 na základe §-u 94. Trz. považuje sa za úplne odbytý.

Ináčeť rozsudok súdnej tabule ostáva v platnosti.

Zmätočná sťažnosť, pokiaľ je založená na bod 1. a) §-u 385 Trpp., sa odmieta, pokiaľ však uplatňuje bod 1. b) §-u 385. Trpp. za dôvod zmätočnosti, — sa zamieťa.

Dôvody :

Proti rozsudku súdnej tabule osobitný obhájca obžalovaného zmätočnú sťažnosť oznámil na základe:

1. bodu 1. a) §-u 385. Trpp. dľa prevedenia zmätočnej sťažnosti preto, lebo nie sú dokázané tie skutočnosti, ktoré súdna tabula zistila ako pravdivé na farchu tohoto obžalovaného,

2. bodu 1. b) §-u 385. Trpp. z tej príčiny, že zistený čin obžalovaného je len pomocníckym účastníctvom (bod 2. §-u 69. Trz. pokusu (§ 65. Trz.) zločinu krádeže a nie pachateľstvom,

3. bodu 2. §-u 385. Trpp. z toho dôvodu, že súdna tabula upotrebením §§. 66. a 92. Trz. mala vymerať len trest peňažitý.

Ad 1. Táto časť zmätočnej sťažnosti je zákonom vylúčená, lebo obhájca — hoci odvolaním sa na bod 1. a) §-u 385. Trpp. — len v skutkovej otázke napáda rozsudok súdnej tabule, čo však v smysle odst. 3. §-u 434. Trpp. zákon nepripúšťa.

Ad 2. Súdna tabula zistila za pravdivé skutočnosti, že obžalovaný priviedol svojich (ctcových) kočišov na nádražie, tam im ukázal v železničnom voze sud s petrolejom a nariadil im, aby tento sud sňali a odniesli, a bol prítomný pri sundávaní sudu, následkom ktorého vyzvania tí kočiši sud aj složili s voza železničného, ale súc prekvapení železničnými zamestnancami, odcudzenie toho sudu bolo prekazené. Dľa týchto skutočností obžalovaný nielen že naviedol tých kočišov na spáchanie krádeže, lež aj sám bezprostredne účinkoval v prevedení odcudzenia tohoto sudu; toto jeho účinkovanie však tvorí všetky poznatky započatia vykonania krádeže v smysle §-u 65. Trz., nemýlija sa tedy súdna tabula, keď v čine obžalovaného sňadala všetky náležitosti pachateľstva (§ 70. Trz.) pokusu zločinu krá-

deže dľa §-u 333. Trz. a §-u 48. Trzn. Nasledovne zmätočná sťažnosť, pokiaľ napáda kvalifikáciu činu, je bezzákladná a ako taká v smysle §-u 36. Trppn. bola zamietnutá.

Ad 3. V tomto smere zmätočná sťažnosť je opodstatnená.

§ 66 Trz. dáva možnosť trest vymerať aj v ľavnejšom druhu trestu, než ktorý je ustálený na ten-ktorý trestný čin v zákone. Súdna tabula tedy mala možnosť upotrebením **obligatórnym tohoto §-u** vymerať trest niže 6 mesiacov vo väznici. § 92. Trz. má byť upotrebený, v tomprípade, jestliže by aj tá najmenšia miera trestu, stanoveného zákonom bola príliš prísna, a v tomto prípade na miesto väznice môže byť vymeraný aj trest peňažitý. Keďže vtedy v danom prípade upotrebením §-u 66. Trz. trest — vzhľadom na sadzbu prvej vety §-u 49. Trzn. — mohol byť vymeraný až po 1 dňovú väznicu: použitie §-u 92. Trz. súdnou tabulou v smysle zákona znamená to, že súdna tabula aj 1 dňovú väznicu považovala za trest príliš prísny. Následok použitia §-u 92. Trz. v danom prípade tedy je trest peňažitý. Dľa toho súdy nižšieho stupňa určením trestu väznice obžalovanému E. B., nezachovali pri výmere trestu hranice zákonom stanovené, a tak spáchaly dôvod zmätočnosti, uvedený v bode 2. §-u 385. Trpp. Preto Najvyšší súd musel zmätočnú sťažnosť v tomto smere za základnú uznať, rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa v smysle odst. 1. §-u 33. Trppn. primerane zrušiť, a vyniesť zákonu zodpovedajúci rozsudok.

(Kr. III. 158/21. z 11. XII. 22.)

O návrhu štátneho zastupiteľstva na nariadenie výkonu podmienene odloženého trestu rozhoduje vždy v prvom stupni súd prvej stolice, z kúmanie oboru pôsobnosti z moci úradnej.

(§ 15. Trpp. zák. č. 562/1919., nariadenie vlády č. 568 1919. Sb. z. a n.)

Najvyšší súd usniesol sa nasledovne:

Spisy sa posielajú sedrii v Trenčíne s tou úpravou, aby o návrhu štátneho zastupiteľstva rozhodla vo svojom obore pôsobnosti.

D ô v o d y:

Súdna tabula v B. rozsudkom zo dňa 12. mája 1922, č. B 1014/22/1922 odsúdila L. L. pre prečin podnecovania na väznicu dvoch mesiacov, jako na hlavný trest, a na dvesto korún, jako vedľajší trest. Odklad výkonu týchto trestov nenariadila.

Najvyšší súd rozsudkom, zo dňa 28. júna 1922, č. Kr. III. 391/22/4. povolil odklad výkonu trestu na skúšobnú dobu troch rokov, v smysle §-u 1. zákona zo dňa 17. októbra 1919, č. 562. Sb. z. a n.

Štátne zastupiteľstvo v T. podalo návrh u t-j sedrie, aby bol v smysle bodu 2. §-u 6. cit. zákona č. 562/1919. nariadený výkon trestu.

Sedria po pokračovaní v smysle §-u 8. cit. zákona usnesením zo dňa 17. januára 1923, č. B 55/31/1922. nariadila výkon trestu.

Súdna tabula následkom rekurzu L. L. usnesením zo dňa 27. januára 1923, č. B 1014/34/1922. zrušila usnesenie sedrie a nariadila jej, aby spisy predložila Najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o návrhu štátneho zastupiteľstva. Toto usnesenie nabylo právoplatnosti, a sedria spisy predložila Najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd v smysle §-u 15. Trpp. z úradnej moci skúmajúc svoj odpor pôsobnosti tak uznal, že vecne není príslušný v prvom stupni rozhodovať o návrhu štátneho zastupiteľstva, a že rozhodovanie náleží sedrii v T.

§ 8. cit. zákona č. 562/1919. tak ustanovuje, že »výkon odloženého trestu nariadi súd, ktorý určil dobu zkušobnú«. Tomuto ustanoveniu nemožno pripisovať taký smysel, že by tu šlo o určenie príslušnosti súdov **nížšieho** alebo **vyššieho** stupňa. Takémuto výkladu odporujú, takýto výklad vylučujú zvlášť druhá veta, druhý, tretí a štvrtý odst. §-u 8. cit. zákona o podmienčnom odsúdení, potom §§ 9. a 12. nariadenia vlády zo dňa 11. novembra 1919, č. 598. Sb. z. a n. Vyšetrovať vec, vynášať usnesenia v prvom stupni o tom, či sa odsúdený v zkušobnej dobe osvedčil, a vydávať vysvedčenia odsúdeným o tom, že sa v zkušobnej dobe osvedčili (§ 8. zák. č. 652/1919.) už vzhľadom na povolanie súdcov **vyššieho** stupňa nemôže byť ich úkolom, aj odhliadnuc od tej okolnosti, že proti usneseniu Najvyššieho súdu nebolo by možno sťažovať si u súdu vyššej stolice (odst. 3. § 8. zák. č. 562/1919.) a § 12. cit. nariadenia vlády č. 568/1919. ukladá za povinnosť tiež »súdu, **povolivšiemu podmienčný odklad trestu**, aspoň jedenkrát za pol roka vyšetriť chovanie podmienčne odsúdeného drieb, než rozhodne o tom, či sa odsúdený osvedčil, vykonať toto šerenie, dotázať sa úradu, vedúceho záznamy o trestoch a zistiť či odsúdený nahradil podľa svojich síl škodu, alebo dal zadostučinenie«. Povaha súdov **vyššieho** stupňa vylučuje, aby takéto jednanie vykonávaly, a toto by sa ani nesrovnávalo s účelnosťou, veď všetko to, čo predpisuje § 12. nar. vlády súd prvej stolice o mnoho snadnejšie a rýchlejšie môže vykonať, než súdy vyššej stolice, a zvlášť Najvyšší súd. Ale § 9. cit. vládneho nariadenia tiež **nalezaciemu** súdu nakladá viesť záznamy o podmienčnom odsúdení, a nie súdu odvolaciemu alebo Najvyššiemu. Z tohto ustanovenia tiež vysvitá, že **nalezaciemu** (prvostupňovému) súdu prináleží i **kontrola** odsúdeného a dľa toho i ďalší v §-e 8. zákona č. 562/1919. predpísané pokračovanie.

§. 7. zákona tohoto určuje príslušnosť súdu **v stupňovom poradí**, nariadujúc, aby vždy súd **prvej** stolice rozhodoval o podmienčnom odsúdení. Naproti tomu prvá veta §-u 8. zákona určuje príslušnosť **medzi rôznymi súdmi prvej** stolice, prikazujúc, aby v otázke výkonu odloženého trestu vždy **ten** súd prvej stolice rozhodoval, ktorý či už sám povolil odklad výkonu trestu, a či nepovoliac ho, pod-

klad dal k tomu, aby súd vyššieho stupňa dal takéto povolenie, dôsledkom čoho iný súd prvej stolice nie je príslušný k rozhodovaniu.

Len takýto výklad §-u 8. zákona č. 562/1919. môže byť logický a správny; len takýto výklad zodpovedá celému zákonu o podmienечnom odsúdení, organizácii súdov a účelnosti.

Z týchto dôvodov bolo treba postúpiť rozhodovanie o návrhu štátneho zástupcu sedrii v T., jako príslušnému súdu prvej stolice.

(Č. Kr. III. 83/23 zo 17. II. 1923.)

Podmienený odklad výkonu trestu za podmienok zákonných má byť povolený aj z moci úradnej. Súd má zistiť tie okolnosti, ktoré sú významné v otázke podmienечného odkladu. Čiastčné zrušenie rozsudku z moci úradnej a nariadenie nového pokračovania čo do podmienечného odkladu výkonu trestu:

(Zákon č. 562/1919. Sb. z. a n. odst. 1. §-u 35. Trppn.)

Najvyšší súd usniesol sa nasledovne:

Na základe odstavca 1. § 35. Trppn. z úradnej moci, zrušujú sa tie časti rozsudkov súdov nižšieho stupňa, dľa ktorých obžalovanému nebol povolený podmienечný odklad výkonu trestu, a sedria v R. sa opravuje, aby v smysle odst. 2. § 7. zák. zo dňa 17. októbra 1919, číslo 562. Sb. z. a n. dodatočne rozhodla o podmienечnom odklade výkonu obžalovanému vymeraného trestu.

Dôvody:

Sedria v svojom rozsudku nevyriekla, že dodatočne usnesením bude rozhodovať o podmienечnom odklade výkonu trestu, a obžalovaný dľa obsahu rozsudkov súdov nižšieho stupňa nestal sa účastným takéhoto odkladu. Ponevác však dľa správneho výkladu cit. zák. číslo 562/1919. súdy nielen na žiadosť stránok, lež i z úradnej moci majú skúmať, sú-li dané podmienky podmienечného odkladu výkonu trestu, bezpochybné je, že ani jeden z nižších súdov neshľadal tu takéhto podmienok. Avšak po tejto stránke nemožno byť posúdiť rozsudok súdnej tabule, lebo schádzajú v ňom k tomu cieľu potrebné okolnosti. A síce dľa zápisnice o hlavnom odvolacom pojednávaní obhájca tvrdil, že obžalovaný celú škodu nahradil, a obhájca zároveň preukázal stvrdenku, jako dôkaz pravdivosti svojho tvrdenia. Avšak súdna tabula pomínula vo svojom rozsudku zistenie tej okolnosti, či toto tvrdenie obhajoby zodpovedá pravde alebo nie.

Ponevác však Najvyšší súd má za to, že v tom prípade, jestli sa obžalovaný snažil škodu, ktorú svojim činom zapríčinil, vynahradiť, a túto škodu vskutku úplne nahradil, môžu byť za podmienky podmienечného odkladu výkonu trestu, preto zistenie vyš uvedenej okolnosti za potrebné uznal k tomu, aby mohlo byť použité zodpovedavého ustanovenia zákona v otázke podmienечného odsúdenia.

Nasledovne Najvyšší súd musel túto otázku z meritórneho rozhodovania vylúčiť, podľa predpisov odst. 1. § 35. Trppn. pokračovať, a sedriu k primeranému postu pu upraviť.

(Č. Kr. III. 252/21. z 8. I. 1923.)

Všem soudům a státním zastupitelstvům!

(Výnos min. sprav, zo dňa 22. dubna 1923, č. 20217-23.)

Ustanovení odd. III. vládního nařízení z 14. července 1922, č. 198 Sb. z. a n. týkají se podle svého znění evidence výkonu trestů, které se staly po účinnosti tohoto nařízení, t. j. po 1. lednu 1923 právoplatnými a o nichž se tedy podle § 1, po tomto datu vyhotoví trestní list.

Netýkala se tedy evidence ta výkonů trestů nepodmíněných právoplatně uložených v době dřívější.

Nyní se však ukázalo, že evidence takové nezbytně jest zapotřebí. Výkon trestů z doby minulé dosud vážne. Příkladem buď uvedeno, že u jednoho krajského soudu při soudní prohlídce vykonané v první polovici listopadu 1922 bylo shledáno nevykonaných trestů na svobodě z doby dávno minulé znaný počet, tak na př. 150 z let 1918 a 1919, 103 z roku 1920 a t. d.; příčinou těchto průtahů může býti jen nedostatek evidence, peněvadž, místa k výkonu trestu nebylo nadostatek.

Aby závady toho druhu byly i, pokud jde o tresty dříve právoplatně uložené, odstraněny, nařizuje se, aby u všech z jakéhokoli důvodu dosud neodpykaných, bezpodmínečně uložených trestech byly vyhotoveny útržkové evidenční listy podle ustanovení § 28 vládn. nař. z 14. července 1922, č. 108 a postupováno ohledně manipulace s nimi tak, jak jest v oddílu III. právě cit. vládního nařízení ustanoveno.

Presidia sborových soudů první instance uloží okresním soudům jim podřízeným přiměřenou úhůtu, nepřesahující dobu tří neděl, v níž toto nařízení má býti provedeno, a postarají se také, aby u vlastního soudu k provedení došlo co nejdřívě.

U této pak příležitosti znovu poukázáno na to, jaké nepříznivé účinky má v zápětí neodůvodněný průtah ve výkonu trestů a jak mu třeba předejiti.

Účinky ty jsou nepříznivé nejenom v ohledu kriminálně politickém, ale i služebním.

Má-li býti účelu trestu dosaženo, má trest následovati co nejdřívě po spáchaném činu.

Odsouzený musí to také pocítovati jako nepoměrně kruté, když žádá se po něm výkon trestu až několik let po spáchaní trest-